

[Jens Otto Madsen]

udspille deres historiske rolle ved ud fra et borgerligt grundlag at opgive og forsvare angrebene på de mest ressourcefattige grupper i samfundet.

De gentagne spørgsmål til arbejdsministeren og de borgerlige ordførere om, hvilke uddannelsesstilbud de ufaglærte kvinder kan benytte, og som reelt vil forbedre deres muligheder for arbejde bagefter, er forblevet ubesvaret, og det kan jeg godt forstå, for der findes jo ikke noget svar på det spørgsmål. Der findes ikke kompetencegivende uddannelser, som denne gruppe med kort uddannelse, altså ufaglærte kvinder, kan bruge til at få et reelt tilbud om beskæftigelse bagefter. Undervisningsministeren har heller ikke i sit notat fra i går kunnet anvise ideer, der kunne lyde tilforladelige – jeg tænker på notatet om uddannelsesstilbud til langtidsledige. F.eks. står der i eksempel 4, ældre ufaglærte med kortvarig skoleuddannelse – og jeg citerer:

»... kan i kraft af deltagelse i et lokalt tilrettelagt introduktionskursus eller et højskoleophold få øget selvtillid og forudsætninger for at begynde andre tilbud«.

Hvilke andre tilbud? Og selvtillid i sig selv skaffer desværre ikke arbejde, når vi har en generel arbejdsløshed.

Det er altså et forlig, der i virkeligheden navnlig rammer medlemmer inden for Kvindeligt Arbejderforbund.

Så vil jeg godt tage fat på noget helt nyt, som ikke har været nævnt. Nu har vi jo gentaget os selv mange gange i dag og spurgt i vest og fået svar i øst. Vi har faktisk slet ikke fået noget svar på de konkrete spørgsmål, vi har stillet. Men der er et andet alvorligt punkt i dette forlig, nemlig skærpelsen af rådighedsbegrebet, som er noget, der er kommet med ind i ellefte time.

Hidtil har man defineret rådighedsbegrebet således, at den arbejdsløse skulle være aktivt søgende efter et passende arbejde, og det vil sige, at man kunne anvises arbejde inden for ens eget fagområde, altså et arbejde, der svarede til ens uddannelse. Det har været gældende indtil dato.

I regeringens og de radikales forlig tales der om rimeligt arbejde. Hvad vil det egentlig sige? Ja, det begreb har vi defineret klart ud fra den hidtidige arbejdstilbudsordning. Medens hr. Svend Auken var arbejdsminister, fremkom der et illustrativt eksempel.

En ingeniør blev arbejdsløs efter 15–20 år i et firma, som krakkede. Han får så et arbejdstilbud som pedelmedhjælper. Han broker sig til arbejdsformidlingen på grund af løn- og arbejdsforhold, og så får han 14 dage efter et nyt tilbud som vicevært. Ingeniøren klager nu til ombudsmanden, som spørger hr. Svend Auken, der svarer, at vicevært og pedelmedhjælperstillinger er rimelige arbejdstilbud. Rimelige arbejdstilbud er simpelt hen defineret som arbejde, som man fysisk kan bestride, uanset hvilken uddannelse eller faglig baggrund man har. Urimeligt arbejdstilbud er f.eks., hvis man giver en kvinde på 60 år, der er nedslidt, et rengøringsarbejde på skiftehold. Det er dog stadig væk urimeligt. Begrebet rimeligt arbejdstilbud udvides altså nu fra at gælde arbejdsløse på arbejdstilbud til at gælde alle langtidsarbejdsløse efter fem år.

Samtidig skal arbejdsformidlingen forpligtes til at piske langtidsledige til at være løntrykkere. F.eks. skal akademisk arbejdskrafts arbejdsvillighed afprøves ved at give dem tilbud inden for Kvindeligt Arbejderforbunds område. Man kan altså se, at de ufaglærte kvinder endnu en gang vil få færre job at søge.

Med dette forlig udfordres fagbevægelsen. Gennemføres forligets indhold, vil undergravelsen af fagbevægelsen for alvor tage fart. Der vil skabes en hær af arbejdsløse med så dårlige vilkår, at de vil være tvunget til at underbyde gældende overenskomster for at leve. Store dele af de langtidsarbejdsløse vil være mindst lige så dårligt stillet på de nedsatte dagpengesatser som på bistandshjælpen, og det har bl.a. Jyllands-Posten i dag dokumenteret.

VS har tillid til, at lønarbejderne, lønmodtagerne i bredeste forstand, vil tage denne udfordring op, i særdeleshed SiD og Kvindeligt Arbejderforbund, for hvis fagbevægelsen ikke gør det, vil det være ensbetydende med, at man accepterer, at den borgerlige statsmagt trækker tænderne ud på én, så fagbevægelsen vil være uden bid, uden saft og uden kraft, når den skal forsvare arbejderbefolkningens interesser.

VCQM-regeringen og de radikales forlig plus de øvrige forberedte forringelser på dagpengeområdet må indiskutabelt betyde, at der ikke kan afsluttes overenskomster til foråret, før disse forlig er trukket tilbage. Det